

ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

10 листопада 2015 року

м. Київ

Справа №21-2919a15

Колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України у складі:

головуючого **Маринченка В.Л.,**

суддів: **Гриціва М.І., Кривенди О.В., Кривенка В.В., Панталієнка П.В.,
Прокопенка О.Б., Самсіна І.Л., Терлецького О.О.,**

при секретарях судового засідання Ключник А.Ю., Шатило Р.П.,
за участю представників: позивача – Фрейдун О.М., Залевської О.О.,
відповідача – Павлович Д.М., –

розглянувши у відкритому судовому засіданні справу за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «Дочірнього підприємства «Львівський облавтодор» відкритого акціонерного товариства «Державна акціонерна компанія «Автомобільні дороги України» (далі – Товариство) до Самбірської об'єднаної державної податкової інспекції Головного управління Міністерства доходів і зборів України у Львівській області (правонаступником якої є Самбірська об'єднана державна податкова інспекція Головного управління Державної фіскальної служби України у Львівській області; далі – ОДПІ) про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення-рішення,

в с т а н о в и л а:

У вересні 2013 року Товариство звернулося до суду з позовом, у якому просило визнати протиправним та скасувати податкове повідомлення-рішення від 18 вересня 2013 року № 0000851720, винесене ОДПІ, яким визначено суму податкового зобов'язання за платежем – податок на доходи фізичних осіб, що сплачується податковими агентами із доходів платника податку у вигляді заробітної плати у сумі 45 388 грн 34 коп. штрафних (фінансових) санкцій.

Обґрунтовуючи позовні вимоги Товариство посилалось на те, що податковий орган неправомірно та безпідставно застосував до позивача штрафні санкції,

передбачені статтею 127 Податкового кодексу України (у редакції, чинній на час виникнення спірних відносин; далі – ПК) та зазначив, Товариством перераховувався податок на доходи фізичних осіб, утриманий із нарахованої заробітної плати, у день її виплати. Вказує на те, що несвоєчасна виплата задекларованих та узгоджених податкових зобов'язань за платежем податок з доходів фізичних осіб, виникла внаслідок затримки виплати заробітної плати. Податок з доходів фізичних осіб перераховувався в той же день, коли і виплачувалась заробітна плата, а тому має місце лише несвоєчасне перерахування сум податку, відповідальність за яке передбачена статтею 126 ПК, оскільки санкція встановлена статтею 127 ПК застосовується за ненарахування, неутримання та/або несплату податків платником, у тому числі податковим агентом.

Судами встановлено, що у період з 15 квітня 2013 року по 18 травня 2013 року ОДПІ проведено документальну планову виїзну перевірку Товариства з питань дотримання вимог податкового законодавства, валютного та іншого законодавства за період з 01 січня 2012 року по 31 грудня 2012 року. За наслідками даної перевірки ОДПІ складено Акт від 6 червня 2013 року № 307/22-00/26231398 (далі – Акт), яким встановлено порушення Товариством підпунктів 168.1.2, 168.1.5 пункту 168.1 ст. 168 та абзацу «а» пункту 176.2 статті 176 ПК.

ОДПІ дійшла висновку про порушення податкового законодавства на тій підставі, що позивачем прострочено сплату узгоджених податкових зобов'язань з податку на доходи фізичних осіб за травень – жовтень 2012 року, що, на думку податкового органу, є порушенням норми статті 127 ПК.

Львівський окружний адміністративний суд постановою від 28 жовтня 2013 року, залишеною без змін ухвалою Львівського апеляційного адміністративного суду від 19 червня 2014 року позов задовольнив. У цих рішеннях суди дійшли висновку про неправомірність застосування ОДПІ до спірних правовідносин положень статті 127 ПК, а відтак і неправомірність оскаржуваного повідомлення-рішення.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 11 липня 2014 року відмовив у відкритті касаційного провадження.

У заяві про перегляд судових рішень Верховним Судом України ОДПІ, посилаючись на неоднакове застосування касаційним судом статті 127 ПК просить скасувати ухвалу Вищого адміністративного суду України від 11 липня 2014 року та направити справу на новий розгляд.

На обґрунтування заяви додано ухвалу Вищого адміністративного суду України від 26 травня 2015 року у справі між тими ж сторонами та аналогічними позовними вимогами, у якій суд касаційної інстанції дійшов висновку, що податок, який підлягає утриманню з нарахованого, але не виплаченого доходу, підлягає перерахуванню до бюджету податковим агентом у строки місячного податкового періоду, тобто 10 календарних днів для сплати податкового зобов'язання, починають розраховуватись після 20 числа, незалежно від того, чи передбачено подання самої декларації.

При тому, що факт відсутності місячної податкової декларації з податку на доходи фізичних осіб не впливає на розрахунок граничних строків сплати вказаного

податку, що становить 30 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) місяця.

Перевіривши наведені у заяві доводи, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України дійшла висновку про відсутність підстав для її задоволення з огляду на нижченаведене.

За правилами пункту 1 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України одним із мотивів перегляду Верховним Судом України судових рішень в адміністративних справах є неоднакове застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, що потягло ухвалення різних за змістом судових рішень у подібних правовідносинах.

Зміст правовідносин з метою з'ясування їх подібності в різних рішеннях суду касаційної інстанції визначається обставинами кожної конкретної справи, перевірка правильності встановлення яких не належить до компетенції Верховного Суду України.

Згідно підпункту 126.1 статті 126 ПК у разі, якщо платник податків не сплачує узгоджену суму податкового зобов'язання та/або авансових внесків з податку на прибуток підприємств протягом строків, визначених цим Кодексом, такий платник податків притягується до відповідальності у вигляді штрафу у таких розмірах: при затримці до 30 календарних днів включно, наступних за останнім днем строку сплати суми грошового зобов'язання, - у розмірі 10 відсотків погашеної суми податкового боргу; при затримці більше 30 календарних днів, наступних за останнім днем строку сплати суми грошового зобов'язання, - у розмірі 20 відсотків погашеної суми податкового боргу.

В той же час, пунктом 127.1 статті 127 ПК передбачено, що не нарахування і неутримання та/або несплата (неперерахування) податків платником податків, у тому числі податковим агентом. До або під час виплати доходу на користь іншого платника податків, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі 25 відсотків суми податку, що підлягає нарахуванню та/або сплаті до бюджету. Ті самі дії, вчинені повторно протягом 1095 днів, - тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі 50 відсотків суми податку, що підлягає нарахуванню та/або сплаті до бюджету. Дії передбачені абзацом першим цього пункту, вчинені протягом 1096 днів втретє та більше, - тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі 75 відсотків суми податку, що підлягає нарахуванню та/або сплаті до бюджету.

Положення статті 126 ПК щодо застосування штрафної санкції застосовується у випадку, коли має місце несвоєчасність сплати платником податків узгодженої суми грошового зобов'язання. При цьому розмір такої санкції прямо залежить від часу затримки такої сплати.

Тобто, у разі, якщо платник податків не сплачує суми самостійно визначеного грошового зобов'язання протягом строків, передбачених ПК. Такий платник податків притягується до відповідальності відповідно до статті 126 ПК.

Положення статті 127 ПК встановлюється як міра відповідальності, яка покладається на платника податків, в тому числі і на податкового агента, саме за несплату (неперерахування) податків, до або під час виплати доходу на користь

більшого платника податків, при чому відповідність розміру штрафних санкцій за вчинення такого порушення визначається (обчислюється) не з часу затримки такої несплати, як передбачено статтею 126 ПК а з кількості разів допущених таких порушень протягом певного періоду часу. Тобто склад порушення передбачає, що нарахування, сплата чи утримання податку не відбулися до чи на момент виплати доходу.

Враховуючи викладене, аналіз наведених рішень касаційного суду не дає підстав вважати, що він неоднаково застосував норми матеріального права, оскільки ухвалення протилежних рішень стало наслідком встановлення судом під час розгляду цих справ різних фактичних обставин, оскільки у справі, що розглядається, судами встановлено прострочення сплати узгоджених податкових зобов'язань з податку на доходи фізичних осіб, у рішенні, поданому як приклад неоднакового застосування норм матеріального права судами встановлено неперерахування податку з доходів фізичних осіб.

Отже, наведені рішення суду касаційної інстанції ухвалені за різних фактичних обставин справ, установлених судами, тому підстав для висновку про неоднакове застосування одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах немає.

Ураховуючи те, що обставини, які стали підставою для перегляду справи, не підтвердилися, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України, керуючись частиною першою статті 244 Кодексу адміністративного судочинства України,

п о с т а н о в и л а:

У задоволенні заяви Самбірської об'єднаної державної податкової інспекції Головного управління Державної фіскальної служби України відмовити.

Постанова є остаточною і оскарженню не підлягає, крім випадку, встановленого пунктом 3 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України.

Головуючий

В.Л. Маринченко

Судді:

М.І. Гриців

О.В. Кривенда

В.В. Кривенко

П.В. Пангаліснко

О.Б. Прокопенко

І.Л. Самсін

О.О. Терлецький